

AQUELL PRIMER VIATGE A MALLORCA

Josep M. Benet i Jornet dedica una part del capítol preliminar del seu llibre de records *Material d'enderroc* a la figura de Llorenç Villalonga i en el capítol següent descriu el primer viatge que va fer a Mallorca l'agost del 1966 (dormint al ras en una platja la primera nit!), evoca amics mallorquins (Antoni-Lluc Ferrer, Llorenç Moyà, Gabriel Janer Manila, Jaume Vidal Alcover, Jaume Pomar, Guillem Frontera...) i conta com va conèixer Villalonga, «aquell senyor de Mallorca» que tenia quaranta-tres anys més que ell, i que el qualificava d'«al·lot net». Benet fou el primer que es va ocupar de l'obra dramàtica de Villalonga; fins on jo sé, en dos articles: «Notes sobre el teatre de Llorenç Villalonga» (*Lluc*, setembre del 1973) i «Per a una lectura de *Bearn o la sala de les nines*» (*Els Marges*, maig del 1975). Al seu torn, Villalonga va correspondre a aquella amistat nova amb un article elogiós sobre *Una vella, coneguda olor* en el diari *Baleares* el setembre del 1966, poc després del viatge. En el mateix capítol Benet també relata el segon viatge que va fer a Mallorca —amb el segon avió que va agafar en la seva vida—, el gener del 1968

amb motiu de l'obtenció del Premi Ciutat de Palma de teatre per *Fantasia per a un auxiliar administratiu*, que li va editar Moll l'abril del 1970 dins la col·lecció «Raixa», juntament amb *Cançons perdudes*, que havia presentat igualment al premi, amb pròleg de Xavier Fàbregas i al preu de vuitanta pessetes (i anomena més amics mallorquins, com Antoni Serrà i Josep M. Llompart). *Fantasia per a un auxiliar administratiu* fou la primera obra que li van representar a Mallorca, pel Taller de Comèdies Mallorquines, el novembre del 1979 al Teatre Principal de Palma, justament en un moment en què «el vent castigava l'autor», com al seu amic Alexandre Ballester, que en una entrevista que li va fer Sebastià Alzamora publicada el juliol-agost del 1995 en la revista *Lluc*, declarava que «naturalment, entre en Benet, en Teixidor, jo, etc., hi havia una sèrie de coincidències, que podrien fer bona la paraula “generació”. La coincidència més important, evidentment, era una situació sociopolítica dominada pel règim totalitari de Franco, i una consciència comuna de la necessitat de lluitar, mitjançant les nostres obres, contra aquesta situació i contra aquest règim. Per altra banda, compartíem una sèrie de lectures que ens empenyeren a unes formes de

teatre més o manco renovadores, dins del panorama del català.»

Vull creure que el Papitu fou feliç a l'illa en els anys seixanta i quan hi va tornar per darrer cop, el maig del 2009, amb motiu de l'estrena d'una adaptació de *L'habitació del nen*, i voldria saber-ne més, conèixer la seva correspondència amb els amics mallorquins, començant per Llorenç Villalonga, a qui també agradava Brecht, malgrat l'escepticisme amb què ho acollia el seu èmul Jaume Vidal Alcover.

ANTONI NADAL